

BIJ HAAR ASTERS.

De dag is goud en stil . . . en 'k zie u
staren naar mij zoo vol en diep . . . . .

De herfstelijke tuin is droef
in 't zonlicht, dat niet stoof, maar koud
staat om de blaren . . . . .

't Geblaarte roest, verschrompelt, breekt,
en laat de schrale stengels naakt
der winde, tot de wind ze kraakt . . . . .

De herfstelijke tuin is goud . . . . .

CAREL SCHARTEN.

Een Bloem onder de bloemen.
Schooner dan al die volle, blanke asters.

Maar even teer als
deze.

Ze weet het ook
wel.

Zou ze er nu over
denken?

Doet haar dit even
wachten met het af-
knippen der stelen?

Of denkt ze aan
haar arbeid in den
hof, die met zoo wei-
nig beloond wordt?

Die haast zal ge-
daan zijn.

Wat voor haar zeg-
gen wil, dat ze ook
dat weinige niet meer
thuis kan brengen.
Want haar asters
zijn al-mee de laatste
bloemen.

Haar lente en de
herfst om haar heen
lijken op elkander.

Al is haar leven
een open knop pas.

Al spreekt de herfst
van rijpende vrucht.
Het vallen der blaren,
het afscheid van zo-
merzon en het vroege
duister — 'teen als
't ander vindt ze in
haar eigen jonge le-
ven terug.

Stille herfstavond
gelijkt ook wel rustige
lenteavond.

Even onmerkbaar
als het jonge groen
gluren komt uit knop-
penspleetjes, verkleurt
het zomerblad tot
geel en bruin, om weg
te dwarrelen straks
van den tak en op
te zoeken de donkere
aarde.

Ze voelt zich nog
kind wel, maar toch — weggedroomd is al de gulden
tijd van 't onbezorgde leven, toen ze speelde nog als
klein meisje aan den boschrand en beukenootjes zocht in
't gouden woud — met volle handen die raapte en er zoo
in-gelukkig mee was.

Toen voelde ze nog niets van de moeiten des levens

in het groote gezin, dat vader en moeder te verzorgen
hadden. En die tijd is toch weg voor altoos.

Dat waren de eerste lentedagen met hun brooze pracht.
En al die vreugden lijken nu doode bladeren, die eens
gesierd hebben met frisch groen en nu opwarrelen voor
haar oog, opwarrelen en weer neerdalen, opwarrelen en
neerdalen, eenige keeren.

En 'tis of die blaadjes haar zeggen:

Soo ick ben, staet ghij te worden,
Onlangs was ick, dat ghij zijt;
Hierin zijn wij 't ongelijcken;
Dat ick hadde wacht ik weer;
Maer uw luyster-schoon gaet wijcken
Buyten hoop van weder-keer.

Wat 'n herfstdroomen in een lenteleven — vol weemoed.
Een lenteleven zonder lied — stil in somber zwijgen als

in de leege nesten
van vogels verlaten.

Herfst van den stil-
len avond — avond
van den herfst, brengt
ge haar niet meer?

Spreekt ge van wat
anders nog dan van
dorrend loover en
bronzen blarenhoopen,
van gevluchte vogels
en kwijnende zon, van
stervende pracht!

Beloof ge niet wat
beters dan storm en
regenslag, naakte
takken en grauwe
misten!

Is al uw rood en
goud niet meer dan
schijn, die het som-
bere herfstwezen ver-
bergt!

Dat haar oogen open
waren om te zien.

Zie eens naar uw
asters — door God
bekleedt.

En hoor eens in
uw lente, in uw herfst
naar de vraag, die ze
doen: Zal Hij u niet
veel meer kleeden?
Wees dan niet bez-
orgd tegen den
morgen.

Zet dapper eens uw
zorgen op zij.

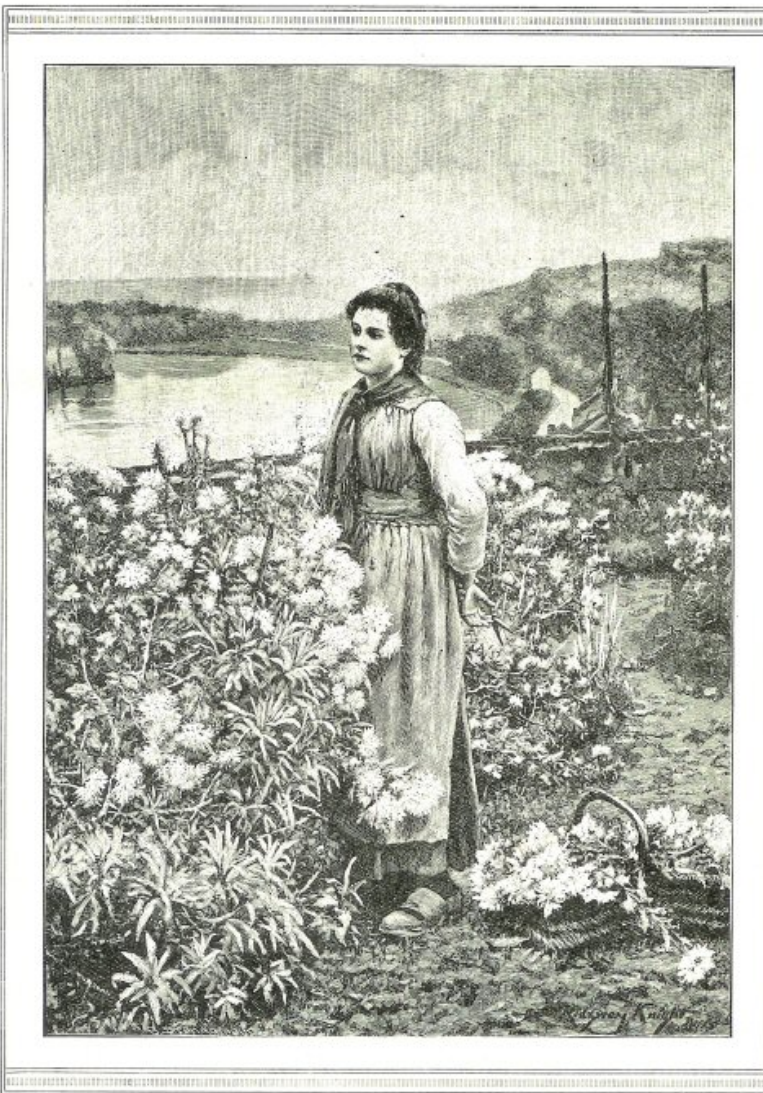
Zegen met lente-
liefde allen, die u
minnen.

Zing uw lentelied
onder grauwen wol-
kenhemel bij de late
bloemen. En laten
de musschen en mee-
zen — geen pen-
ningske waard — u
vertellen, dat niet
één van hen ter

aarde valt zonder den wil uws Vaders.

Ja, — Die de vogelen voedt en de asters bekleedt, ver-
geet Zijn kinderen niet!

A. L. v. H.

OPVLIEGENDE WILDE EENDEN.

Naar een schilderij van Thomas Blinks.